

УДК 330.101.

КОНКУРЕНТОСПРОМОЖНІСТЬ ВІТЧИЗНЯНОЇ ВИЩОЇ ОСВІТИ

*Перунова О. М., к.ю.н., доцент,
Карпенко К. В., здобувач вищої освіти
Snezkas79@gmail.com*

Харківський національний автомобільно-дорожній університет

Одною з основних функцій у державі є формулювання культурних цінностей, які сприяють руху освітнього процесу, засвоєння новітніх програм, наукових, педагогічних та методичних підходів у різних галузях дисциплін.

Сьогодні ми звертаємо нашу увагу не лише на національну платформу розвитку науки і вдосконалення її, а і переходимо до міжнародного світогляду розуміння єдиних форм викладення знань та інтеграції процесів пов'язаних з досягненням розбудови Європейського освітнього простору.

Зауважимо, що Україна стинулася з тим, що це потребує новітніх підходів і розроблення законодавчо затверджених положень і законів дії в цьому напрямку. В даному контексті правовою базою для орієнтування є політичні та аналітичні документи Ради Європи з проблем ЗЯВО, інтернаціоналізація вищої освіти у європейському регіоні та забезпечення конкурентоздатності європейської вищої освіти сучасному світі; законодавчі акти національних джерел, що стосується якості освіти (закони, підзаконні акти і т.і.); декларації міністерств освіти країн учасниць Болонського процесу, розробка і моніторинг вищої освіти.

Однак, на нашу думку, це є досить достатньо складним завданням, оскільки потребує для України, багато перевірених рухів, без яких сьогодні нашій державі не можливо, але ніхто не відміняв *конкурентоспроможність* українського вищого навчального закладу, де країна повинна виборювати своє місце на ринку вже розроблених освітніх програм діючих довгий час у інших державах і які вже мають ім'я у просторі Європейських держав при навчанні майбутніх фахівців.

Визначимо, що конкурентоспроможність українських вищих навчальних закладів повинна орієнтуватися на здатність і можливість забезпечувати у повній мірі потреби на ринку освітніх послуг серед її споживачів.

Можна звернути нашу увагу на систему підходів і можливостей держави і суспільства відносно цих характерних питань. Люба ініціатива, або необхідність, яка викликається у суспільстві повинна безперечно підтримуватися економічно, особливо прогресивність поглядів сучасності вищої освіти, новітні технологічні процеси і підходи, які сьогодні використовуються при навчанні (Закон «Про Дистанційне навчання», наприклад).

Нові соціально-економічні реалії нашої держави вказують на необхідність адаптування навчання у дистанційному режимі, особливо під стан війни, студенти навчаючись у вищому закладі орієнтуються на послугу такого формату, для українського студента він сьогодні більш є реальним виходячи з певних об'єктивних причин.

Але, навчання у європейському закладі, теж стає можливим і для українського студента, питання лише в тому наскільки зацікавленість та престижність навчання в українських навчальних закладах є конкурентоспроможною і бажаною.

Таким чином, направленість міністерства освіти, самих вищих навчальних закладів повинна бути *синхронною*, збалансованою, єдиною у підходах наукового, методичного викладення матеріалу та новітніх підходах, які б давали зацікавленість і формулювання бажання навчатися саме в українському вузі, були більш пріоритетними, адже мають потенціал і фахових спеціалістів високого рівня.

Тому, сьогодні видає поважні і дуже важливі задачі, які стоять перед реалізацією формування національної системи вищої школи, серед яких головною є конкурентоспроможність і модернізація .

Вважаємо теж не менш поважними формами – є утримання стандартів знань, які набували майбутні фахівці у вищій школі за минулі роки, оскільки у міжнародному всесвіті раніш ці методи мали повагу і високій рівень результатів навчання.

Однозначно, майбутнє готуватиме нові форми трансформації поучення знань, які діють вже зараз і реалізують нові підходи і цифровізації і форм самого навчання.

Український ринок вищих навчальних вузів повинен готувати спеціалістів, які теж можуть бути конкурентоспроможними як на внутрішньому так і на зовнішньому ринку праці, а це залежить від ефективної і в край розумової політики самого вищого навчального закладу.

Таким чином, можна зробити висновок, що час в якій відбувається трансформація вищих навчальних закладів є досить складним, але і в той же час необхідним, назрівшим. Вузи вимушені шукати нові підходи по зацікавленості і конкурентоспроможності на ринку національному і міжнародному. Це формулює майбутні потреби в якості освітніх послуг, асортимент вибору, з часом сформулює переваги саме по конкретному вибору для майбутнього фахівця. Жорстка боротьба, але так необхідна сьогодні.

УДК 37.09

ТЕОРЕТИЧНІ ПІДХОДИ ДО ОРГАНІЗАЦІЇ НАУКОВОЇ ДІЯЛЬНОСТІ ВИКЛАДАЧІВ У НАВЧАЛЬНИХ ЗАКЛАДАХ

*Плотніков Є. К. ст.. викладач
Харківський національний автомобільно-дорожній університет*

Закони та закономірності, природні явища та реальні процеси життєдіяльності мають певний порядок. Вивчаючи природні явища, аналізуючи процеси життєдіяльності та взаємозв'язок між ними можна стверджувати що процес фізичного виховання не є винятком. Вивчаючи природу цих закономірностей, наукові дослідження спрямовані на пізнання цих закономірностей з подальшим впровадженням в освітній процес. Фізичне виховання в закладах вищої освіти спирається на рівень пізнання законів природи, розробляючи та впроваджуючи в освітній процес вміння та навички використання цих процесів. Пізнання цих закономірностей, їх вивчення допомагає краще керувати процесом фізичного виховання.

Процес пізнання, виходячи з педагогічних закономірностей будується на принципах (від лат. *principium* – основа). Педагогічною основою фізичного виховання є система основних вимог до навчання та виховання. Дотримання вимог та законів, міждисциплінарних зв'язків має можливість ефективно використовувати накопичені знання що направлені на всебічний розвиток особистості [1].

Принципи та їх значення у сфері фізичного виховання. Навчально-виховний процес у закладі вищої освіти передбачає систему реалізації педагогічних принципів які спрямовані на підвищення ефективності усіх структурних компонентів фізичної